

METE YARAR

BÜYÜK İHANET

DESTEK YAYINLARI: 861
EDEBİYAT: 250

METE YARAR / BÜYÜK İHANET

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2017 (20.000 Adet)

21. Baskı: Mart 2018

22. Baskı: Ocak 2020

23. Baskı: Mart 2020

24. Baskı: Nisan 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-315-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

METE YARAR

BÜYÜK İHANET

16 Mart 2016

Cumhurbaşkanı'nın konuşmasını beklemeden harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı Şerif...

Hareketliliğin başladığı gece 01.00 sıralarından Cumhurbaşkanı'nın TBMM'de konuştuğu saat 19.45'e kadar geçen yaklaşık 19 saatlik sürede yaşananlar buzdağının görünen yüzüydü sadece...

ABD'liler bir gecede İncirlik Üssü'nü boşaltmış, Cumhurbaşkanı da Meclis'te "Türkiye yarın yeni bir Türkiye olacaktır ama bize karşı bu tavrı alanlar yarın aynı ülke olarak kalamayacaklardır" diyerek adeta müttefik devletlere meydan okumuştur.

Bundan sonra olacakları düşününce, kaybedilecek bir saniyenin bile olmadığını hissediyor, derhal harekete geçmesi gerektiğine inanıyordu. Üstelik acelesi olmasına rağmen asla hata yapmamalıydı.

Şerif yine her zamanki gibi vakayı önce inceleyip yeterince tartışmalı, sonrasında sessiz ve sakin bir ortamda etraflıca düşünerek yapacaklarına karar vermeliydi.

Yoldan bir taksi çevirip bindi.

“Atatürk Orman Çiftliği’ne gitmek istiyorum” dedi şoföre.

“Hangi kapı?” diye sordu adam.

“Giriş kısmı...”

Taksinin tekerlekleri dönmeye başladığında Şerif dışarıyı izliyordu. Gözlerinin gördüğü şey, yolun her zamanki manzarası değildi bu kez. Yaşadıkları, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden gelip geçiyordu.

Bir an çok yorulduğunu hissetti olanı biteni aklının içinde izlemekten... Sadece kendisi için değil, vatani için de yoruluyordu. Kurulduğu günden beri başına neler gelmişti bu aziz vatanın.

Her birinin hayatı, bu aziz vatanın yaşadıklarının içerisinde küçücük bir parçaydı. Ne ıstıraplı, ne çalkantılıydı her şey...

Gözlerinin önünden akıp giden film şeridini izlerken aslında kendinin şanslı olduğunu bile düşünüyordu. Arkadaşlarının çoğu artık yanında değildi ama Şerif, mücadeleye inandığı yolda devam ediyordu.

Ne var ki bu mesele gerçekten de boyunu aşmıştı artık. Yapması gereken son şeyin ne olduğunu, Atatürk Orman Çiftliği’nin o huzur veren havasında yürürken fark edecekti.

Şoför “Geldik” deyince cebinden parayı çıkarıp üstünü beklemeden kapıyı açtı ve indi.

Orman yolunda yürümeye başladığında içini kemirip duran o acil kararı düşündü yine. Öylesine zor bir karardı ki bu, şimdiye dek çok az kullanılan bir mekanizmayı harekete geçirmesi anlamına geliyordu.

Atatürk Orman Çiftliği’nin bol ağaçlı dar yollarından sessizce geçerken, yavaşladı bir ara. Gözüne ilişen ilk banka doğru ilerleyip usulca çöktü.

Bugüne kadar en son Kıbrıs Barış Harekâtı'nda kullanıldığını bildiği acil toplantı çağrısını yapıp yapmama konusunda kendi içinde gerginler yaşıyordu.

Prosedürü işletmeye başladığında birçok kişi fedakârlıklar yapmak zorunda kalacaktı. Bu türden çağrıların hangi durumlarda yapıldığını ve nelere mal olabileceğini iyi bildiği için, etraflıca düşünmesi gerektiğinin farkındaydı.

Acil toplantı çağrısını yapıp yapma konusundaki bu kararsızlığı, kendi başına geleceklerden çekiniyor olmasından deşildi kuşkusuz. Harekete geçireceği insanların yıllardır büyük bir gizlilik içinde sürdürdükleri görevlerinin deşifre olabileceğini ve vazgeçmek zorunda kalacakları yaşantılarını düşünüyordu en çok. Her şey fazlasıyla etkilenecekti. Aileler, eşler, çocuklar ve hayatlar...

Son 19 saattir her konuda elinden geleni yapmıştı. Bu süre zarfında Irak'ın kuzeyine gitmiş, araştırmalarını gerçekleştirmiş, zerre gözünü kırpmamış ve gelişmelerle ilgili bilgileri toparlamaya çalışmıştı. Artık bundan sonra muhakkak arkadaşlarının desteğine ihtiyacı vardı.

Atatürk Orman Çiftliği'nin içerisinde kameralardan uzak bir ankesörlü telefon aramaya başladı. Bundan sonraki aşamada yapacaklarını ve telefonda söyleyeceklerini geçiriyordu aklından.

Giriş yakın bir yerde telefon kulübesi gördü. Etrafı hızlıca kolaçan etti. Görünürde kamera yoktu. Kulübeye doğru ilerledi ve önünde durup bir kez daha etrafı taradı bakışlarıyla.

Kulübeye girip cebinden bir telefon kartı çıkardı. Sadece istihbaratçıların kullanabildiği, özel bir iletişim kartıydı bu. Telefona yerleştirerek ahizeyi kaldırdı hemen. Kart sayesinde numarayı çevirmesine bile gerek yoktu.

Bir ses işitti sonra.

“İletişim Ajansı. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Şerif kendisine tahsis edilmiş olan 6 haneli kodu söyledi. Ahizenin ucundaki ses “Buyurun mesajınızı alayım” dedi bu kez. Acil toplantı çağrısına ait olan kodu da tekrarladı Şerif...

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. “Emin misiniz?” dedi telefondaki ses. Kodun tekrarlanmasını istedi.

Şerif kodu tekrarladığında “Mesajınız alınmıştır” diyen ses, konuşmayı sonlandırdı.

Şerif ahizeyi yerine yerleştirip kulübeden çıkmadan önce etrafı yine kolaçan etti. Seri adımlarla çiftliğin çıkışına doğru ilerledi ve bir taksi durdurup Çankaya’daki evine hareket etti.

Apartmana girip dairesinin bulunduğu kata çıktı. Göreve her gidişinde yaptığı gibi daire kapısının hemen yanında her zaman hazır bulundurduğu sırt çantasını alıp omzuna astı. Eve girmesine bile gerek yoktu. İhtiyaç duyacağı her şey sırt çantasında hazırды.

Kaç kez bu çantayla evden çıkıp gitmiş ve kaç kez geri dönüp dönemeyeceğini düşünmüştü kim bilir...

Oysa bu kez hiçbir şey düşünmüyordu. Eve bir daha geri dönemeyeceğini hissediyordu sanki.

Kapıyı çekip asansöre yöneldi hemen.

Eksi ikiye basıp otoparka indi. Motorunun üzerindeki örtüyü kaldırıp hızlıca sağını solunu kontrol etti, üzerini sildi ve kaskı kafasına geçirdi.

Garaj kapısının düşmesine bastığında saatlerce sürecek bir yolculuk da başlamış oldu. Hiç ara vermeyecekti yol boyunca. Motorunun deposu her zaman doluydu.

Konsantrasyonunu kaybetmemeye çalıştı ama dikkatindeki dağınıklığın farkındaydı. Rahatlamak için kulaklığını taktı ve müziğin sesini yükseltti.

Motorun gazına iyice yüklendi bu kez. Araçların arasından süratle akarak yoluna devam etti. Hava giderek kararıyordu. Yaklaşık bir saatlik mesafe daha vardı önünde.

Önce otobandan geçti, sonra uzunca bir süre yerel yolları kullanarak ilerledi.

Belli bir noktaya geldiğinde asfalttan çıkıp toprak yola girdi. Artık orman yolundaydı ve hava kararmıştı.

Motoru durdurup sırt çantasından silahını çıkardı ve beline taktı. Gazı bir kez daha kökleyerek yarım saat boyunca ağaçların arasından ilerlemeye devam etti.

İşaretli noktaya geldiğinde durup indi motordan. Biraz yürüdükten sonra üzeri çimlerle kamufle edilmiş bir kapağı kaldırdı yerinden.

Otopark girişlerine benzeyen bir rampa uzanıyordu aşağıya. Tekrar motoruna dönüp çalıştırmadan aşağıya doğru sürükledi. Yan ayağını açıp park etti. İçerideki silahlara ve ekipmanlara göz attı dikkatle.

Tırmanırken lazım olacak bir sırt çantası aldı yanına. Duvarıda buna benzer sekiz on civarında ekip çantası daha hazır bulunuyordu.

Askıdan Akrep tipi bir MP 5 alıp omzuna astı. Motorunun üzerini örttü ve geldiği yerden geri dönerek dışarı çıktı.

Kapağı kapatıp yine bulduğu gibi üzerini çimlerle kamufle etti. Ormanın derinliğine doğru patika yoldan ilerlemeye başladı. Hava iyice kararmış olmasına rağmen yerini belli etmemek için ışık kullanmıyordu. Zaten defalarca bu yolu gözü

kapalı şekilde yürümüş, her adımını ezberlemişti. Bir süre tepeye doğru tırmandı. Patika yollar da sonlanmıştı artık. Yanındaki palayla geçtiği yerlerde iz bırakmamak için çalılırları açarak ilerledi.

Orman bitiminde bir vadi yatağına ulaştı. Tırmanması gereken uzunca bir yar vardı önünde. Çantasındaki tırmanma sistemini çıkarıp bu tür acil ya da gizli gelişler için yıllar öncesinden bu yana hazır bekletilen ipli düzeneğe monte etti. Kendini yukarıya çekmeye başladı sonra.

Yarım saat sonra düzlüğe ulaşmıştı. Artık kısa bir mesafesi kalmıştı. Aşılması imkânsız gibi görünen sarp kayalığı da geçmesi gerekiyordu.

Kayalığa oyulmuş geçiş tünelini bulmak için el yordamıyla çalılırları araladı. Tüneli açtıktan sonra yere çömelip sürünerek ilerledi.

İnsanın kolayca geçemeyeceği bu dar alanda bir süre sürünerek yol aldı. Sonunda kayalığın arkasına geçmeyi başarmıştı. Artık gizli vadideydi... Işığı görmüştü.

Burası yıllardır eğitim aldığı bölgeydi.

Çocukken teslim edildiği ve uzun seneler himaye edilip yetiştirildiği o ev karşısındaydı şimdi.

Konak kadar geniş ve gösterişliydi ama tek katlıydı. Dışı taştan, tavanı ahşap... Avlusu da en az ev kadar geniş bir ev... Sağında ve solunda avluyu çevreleyen odalar bulunuyordu.

Burası küçükken çok ihtişamlı görünürdü gözüne.

Şerif evi gördüğünde öldüğünü sandığı bütün anıları canlanmaya başlamıştı. Ne çok zaman olmuştu buraya gelmeyi. Oysa ne vakit başı sıkışsa, zora düşse burada öğrendikleri sayesinde hayatta kalabilmeyi başarmıştı.

Ruhunu ısıtan bir yerdi burası. Sadece eski bir ev değil... Yaşamın ta kendisiydi. Yaklaştıkça dağ evini daha net görüyordu artık.

İşte evin önünde oturuyordu. Derviş... Kapıda misafirlerini bekliyordu. Şerif'in geldiğini görmüştü.

Elini kaldırıp uzaktan Derviş'i selamladı Şerif. Adımları hızlanmıştı artık. Işığını görmüştü sonunda. Derviş'in parlak ve sıcak ışığını.

Bir ara ona doğru koşmayı bile istedi. Derviş'in yanına geldiğinde neredeyse boynuna sarılacak kadar heyecanlıydı. Derviş de aynı yakınlıkla karşıladı onu.

"Hoş geldin evlat" dedi. "Hoş geldin!"

Şerif birkaç adım geri çekilerek Derviş'e baktı uzun uzun, hayranlıkla... Neredeyse yirmi yıldır görmemişti onu.

Saçlarına daha fazla ak düşmüş buldu. Sakalları eskisinden daha beyaz... Yine de o heybetli duruşundan hiçbir şey eksilmemiş bunca zaman.

Uzun boyu, geniş omuzları ve güçlü kolları hep aynı... Ne kilo almış, ne çökmüş...

Belli ki Derviş, sadece zamanı ihtiyarlatmış. Öğretisi de hep bu değil miydi zaten?

Şerif, bir zamanlar Derviş'in ona söylediği sözleri hatırlıyordu şimdi.

"Akıncı, atının üzerinde ölmelidir" derdi. "Son gününe kadar savaşabilecek kadar cesareti ve kuvveti olmalıdır."

Hayatındaki her şey tam da Derviş'in söylediği gibiydi aslında. Belki bir atın üzerinde değildi ama her an her türlü savaşa hazır bekliyordu.

Usulca eğilip üstadının elini öpmeye çalıştı Şerif ama Derviş, eski öğrencisini başından tutarak alnından öptü.

“Hoş buldum üstadım.”

Şerif, Derviş’in içeri girmesini beklediği halde Derviş, misafirini koridora yönlendirerek “Âdetleri bozmayalım oğul” dedi. “Siz yolcusunuz ben hancı.”

Böylece birlikte içeri girdiler. Derviş, Şerif’in sırtına elini koyarak “Evlat” dedi. “Aynı odadasın. Eşyalarını oraya koyabilirsin.”

Şerif, aklından hiç çıkaramadığı eski odasına doğru yavaşça yürümeye başladı. Arka taraftaki ormanlık alana ve yamaca bakıyordu odası.

Kapıyı açtığı anda, buraya ilk adımını attığı günlere geri dönmüştü sanki. Aynı heyecanı taşıyordu içinde.

Değişen hiçbir şey yoktu.

Burada zaman gerçekten de durmuş gibiydi.

Her şey aynıydı...

Aynı örtüler, aynı yatak, aynı manzara, aynı koku, aynı ev...

Sırt çantasını komodinin yanına bıraktı. Silahını çıkarıp askıya astı. Bir süre yatağında oturup etrafı izledi. Duvarlara, ahşap tavana, yerdeki eprimiş kilimlere baktı iç geçirerek.

Bu odadaki kokuyu hiç unutmamıştı Şerif. Odun sobası hemen kapının yanındaydı. Bahçede az mı odun kesmişlerdi ısınmak için...

Artık içeri gitme vakti gelmişti.

Buraya geliş nedenini hatırlayınca, kalktı yerinden.

Silahını, taktığı askıdan alıp çıktı odasından. Çok eski bir alışkanlığıydı bu. Silahı her zaman hep yanında olmalıydı.

Derviş’in öğrencilerine öğrettiği ilk şey şuydu:

“Silahını her zaman uzanacağıın mesafede tut. Ne zaman, nasıl, nerede kullanacağını asla bilemezsiniz. Hiçbir zaman, hatta kendini en güvende hissettiğin anlarda bile o silah senden uzakta durmamalı!”

Şerif’in adımları kendiliğinden akıyordu adeta. Yıllarca bu koridorlarda yürümüştü. Sola döndüğünde ana binanın yüksek çatılı bölümüne gelmişti. Bu alanın yerden yüksekliği altı metre kadar vardı.

Birkaç adım aşağıya indiğinde karşısına bir taş ocak çıkıyordu. Üzerinde her zaman sıcak bir semaver dururdu. Çayı hiç bitmeyen bir semaver... Yanında da yiyecek...

Taş ocağın etrafında oturmak için sedirler vardı. Tam karşısında da yerden bir adım yükseklikte bir divan... Burada dervişler otururdu her zaman.

Derviş’i, her zamanki divanında otururken buldu. Önündeki rahlede açık duran kitabı okuyordu sessizce.

Şerif yanına yaklaşıp kendisine ayrıldığını bildiği yere çökerek üstadını izledi bir süre.

Derviş ne çok kitap okumuştü öğrencilerine, ne değerli bilgiler öğretmişti...

Şerif gözlerini kapadığında öğrencilik yıllarına gitmişti bile. Buradaki çocuk kahkahalarını duyuyor, koşturmacaları hatırlıyordu. Derviş rahlenin başına oturup eliyle köşeye vurunca ortamda çıt çıkmaz, herkes suspus olurdu birden. Koşarak yerlerine geçerler, gözlerini öğretmenlerinden ayıramazlardı.

Derviş her zaman aynı sözlerle başlardı konuşmasına:
“Selamünaleyküm!”

Şerif sofada oturmuş beklerken Derviş bir ara ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Şerif'ten sonra salonu teşrif eden ikinci kişi Çerkez oldu.

Çerkez kırklı yaşlardaydı ve soyunun bütün özelliklerini üzerinde taşırdı. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü bir adamdı. Hastalık derecesinde at sevdalısıydı. Cambaz düzeyinde bir at binicisi...

Çok iyi bıçak kullanırdı. Teşkilattaki uzmanlık alanı dinlemeler ve bilgisayar korsanlığı...

Kafkas dillerini anadili gibi konuşur. Uzmanlık bölgesi, avucunun içi gibi bildiği Kafkas bölgesidir.

Şerif ayağa kalkıp kardeşi gibi sevdiği, birlikte büyüyüp birlikte eğitildiği arkadaşına doyasıya sarıldı.

İçeriye giren üçüncü kişi Yunus'tu. Yunus, saf bir Anadolu çocuğuydu. Yozgatlı... O da kırklı yaşlarında... Boyu bir yetmiş beş, vücut yapısı hayli gösterişli ve güçlü.

Esmerdi, siyah gözleri vardı. Saçlarına kırlar düşmeye başlamıştı artık. Keşif ve istihbarat konusunda uzmandı. Bir bölgeye gittiğinde hayatı idame ettirebilir ve kendisini kamufle ederek aylarca o bölgede kalabilirdi. Ünü de bu yeteneğinden gelirdi zaten.

Yunus'un, adını aldığı Yunus Emre gibi bir yönü vardı. Çok sabırlıydı. Sabrı sayesinde aylarca düşman bölgesinde kalabilir, istihbarat toplayabilirdi. Hem şiir yazmayı da çok severdi. İyi bağlama çalar ve yanık türküler söylerdi.

Salonu teşrif eden dördüncü kişi Boşnak'tı. Bir doksan beş boyunda, sarışın, yeşil gözlüydü. Oldukça yakışıklı bir adamdı. Bosna Hersek'in Tuzla bölgesinden Türkiye'ye göç eden bir ailenin çocuğuydu.

Balkan dillerini çok iyi konuşurdu. Bu yüzden çoğunlukla Balkan bölgesine göreve giderdi. Uzmanlık alanı keskin nişancılıktı. Ayrıca başarılı bir dövüş ustasıydı. Yakışıklı bir adam olduğundan adı da çapkına çıkmıştı. 35-40 yaşlarındaydı. Arkadaşları “Tarkan’ın Bosna şubesi” diyerek dalga geçerlerdi onunla.

Tam bir Boşnak inadına sahipti. Olayları çözerken ve mücadele ederken bu inadı sayesinde çok başarılar elde etmişti. Gözü karaydı. Yaşadıklarından önemli dersler çıkarır, olaylara geniş açıdan bakabilirdi.

Ardından Kerküklü de gelmişti yanlarına. Lakabından da anlaşıldığı üzere Kerkük doğumluydu. Büyük bir Türkmen aşireti reisinin oğluydu. Bir dönem Kerkük’te okula gitmiş, sonra Türkiye’ye gelmiş, burada eğitim almış, tıp fakültesini bitirmişti. Doktordu. Arapça ve Ortadoğu’da kullanılan bütün lehçeleri iyi bilirdi. Uzmanlık alanı diploması...

Sorun çözücüydü. Bir yetmiş beş boyunda, çakır gözlü ve esmer...

Bütün süreçleri bire bir takip ettiği için Ortadoğu’da yaşanan her şeye derinlemesine hâkimdi. Aşireti ve ailesi hâlâ bölgede yaşıyordu. O bölgeyi Kerküklü’den iyi bilen yoktu.

Çok geçmeden Azeri de katıldı aralarına. Nahçıvanlı, Azerbaycan Türkü bir ailenin çocuğuydu Azeri. O da bir süre ülkesinde okumuş, sonra arkadaşlarına katılmıştı. Yükseköğrenimini Moskova’da yapmıştı. Makine mühendisiydi. Uzmanlık alanı bomba ve suikastlar...

Özellikle Türk cumhuriyetlerinde kullanılan bütün lisanlara hâkimdi. Tam bir adrenalın bağımlısıydı. Her fırsatta kendini sınavıp zorlamaya bayılırdı. Kimsenin cesaret edemediği

işleri yapardı. Boş vakitlerinde ya yüksek bir tepeye tırmanır, ya dik yamaçlardan aşağı iner, ya da derin sulara dalardı.

Korkularını yenmeye meraklıydı. Kendini sürekli geliştirir, sınırlarda gezmeyi severdi. Bir seksen boylarında, esmer, siyah gözlü bir adamdı.

Sonunda bütün ekip bir araya gelmişti. Herkes odasına yerleştikten sonra, yanlarından ayırmadıkları silahlarıyla eski se-dirlerine yerleştiler.

Bakışları pırl pırlıdı hâlâ. Birbirlerini yeniden görmekten hayli memnundular. Çok önemli olduğunu bildikleri çağrışı yapmasının nedenini öğrenmek için bakışlarını Şerif'ten ayıramıyorlardı bir türlü. Aldıkları terbiyeden dolayı soru da sormuyorlar, Şerif'in açıklama yapmasını sabırla bekliyorlardı.

Başka gelecek kimse kalmayınca Derviş ayağa kalkıp “Selamünaleyküm” dedi. “Evlatlarım. Aradan uzun zaman geçti. Sizi yeniden görmek bana öyle büyük mutluluk verdi ki, izah edemem. Normal şartlarda bu acil çağrılar çok hoşumuza gitmez. Ancak önemli durumlarda bu çağrılar size göndeririz. Bir yanım bu çağrının yapılmış olmasından dolayı endişeli ama bir yanım evlatlarımı yeniden görebildiği için memnun. Hepiniz olgunlaşmış, güçlenmişsiniz. Bilmiyorum, hatırlar mısınız buraya geldiğiniz günleri? Babalarınız sizleri bize emanet ederken ‘Eti de kemiği de sizindir’ demişlerdi. Biz de hem ete hem kemiğe sadık kalarak sizleri tekrar ailelerinize teslim ettik. O yıllarda size şunu söylemiştik: ‘Burası bir derviş mekânı. Burada size ne askeri eğitim ne de başka bir şey vereceğiz. Burada size vereceğimiz tek şey sabırdır.’

Sabretmeyi bilmeyenin üzerine asla bir şey koyamayacağı-mızı biliyoruz. Burada birlikte zaman geçirirken sizlerin sabır

eşğİNİzİ ölçmüştük, gelişiminizi görmüştük. Tıpkı bir dergâh eğitimiydi bu. Bazılarınız on yıla yakın burada eğitim aldı.

Sabır eğitimi alırken aynı zamanda dini eğitim, dil eğitimi, tarih, felsefe, sosyoloji eğitimleri de gördünüz. Bu alanlarda bilgiye hâkim biri aslında her şeye hâkimdir. Tıpkı atalarımız olan Akıncılar gibi eğitildiniz.

Akıncılar gittikleri memleketlerin dillerini, bölge halkından daha iyi konuşurlardı. Her memleketin dinini de halkından fazla bilirlerdi. Coğrafyasını iyi tanır, tarihini, felsefesini, sosyolojisini bilirlerdi. Osmanlı'yı Osmanlı yapan da işte bu inanç ve bu eğitimdi. Sizler Akıncıların devamısınız. Özbeöz bu toprakların çocuklarıdır.

Biz bu eğitimleri verirken Anadolu Selçuklu'da olduğu gibi has ocağı eğitimi vermekten yana olmadık. Osmanlı'da yeniçeri örneğinde olduğu gibi devşirilmiş çocuklardan yararlanmak istemedik. Bizim yeteri kadar has evlatlarımız var. Akıncılar gibi olmanızı istedik. Bu toprakta yetişmiş, genlerini ailesinden almış ve onların eğitiminden geçmiş gençlerin yanımızda olmasını istedik. Bizim kimsesizlere ihtiyacımız yok. Bizim kim olduğunu bilen insanlara ihtiyacımız var.

O yüzden babalarınız sizi ellerinizden tutarak buraya getirdi. Kim olduğunuzu bilin istedik. Kim olduğunuzu neslinizden bilirsiniz. Ben döndüm diyerek dönemezsiniz. Sizler gibi onlarca, yüzlerce insan yetiştirdik burada. Ama sizler ekip liderlerisiniz. Bulduğunuz coğrafyalardaki ekip liderleri olarak bu toplantıdasınız.

Hafıza, önümdeki şu defterde kayıtlıdır. Bizim geçmişimiz, yaptıklarımız ve yapacaklarımızın hepsi bakın bu defterdedir. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Sizleri eğitirken ben de gençtim.